

A BIT OF LIGHT

Títol original: *Kamī nūr* **Direcció:** Ali Asgari **Guió:** Ali Asgari, Shadmehr Rastin
Països: Iran, Suïssa, Itàlia... **Durada:** 87 min **Any:** 2026 **Gènere:** Drama familiar
Interpretació: Missagh Zareh, Sadaf Asgari, Forouzan Jamshidnejad... **Música:** David Divan
Fotografia: Iman Tahsin **Distribuïdora:** Flamingo Films
Versió original en persa, amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Després de ser detingut i veure com li tancaven la consulta mèdica, un metge iranià perd la fe en el futur i decideix treure's la vida, però un últim dia amb la seva família comença a fer-lo dubtar de la seva decisió. (FilmAffinity)

CRÍTICA

A les seves jornades finals, el concurs del 83è Festival de Venècia ha reunit gairebé per atzar dues pel·lícules que es fan la mateixa pregunta des d'extrems oposats del planeta: què queda d'una persona després que l'Estat ha entrat a la seva vida i ha decidit, sense consultar-li, en què es converteix.

Kamī Nour (*A Bit of Light*) és el sisè llargmetratge d'**Ali Asgari** i la seva primera vegada a la competició principal, després d'un recorregut per Orizzonti i Canes que li va costar, després de *Terrestrial Verses*, la confiscació del passaport i la prohibició de treballar. Arash, metge detingut i amb la consulta clausurada per haver atès manifestants ferits, decideix morir i dedica el seu últim dia a visitar els seus germans i la seva mare per preparar-los.

El guió el firma Asgari amb **Shadmehr Rastin** —l'escriptor d'*It Was Just an Accident*, de **Panahi**—, i la producció, encapçalada per **Milad Khosravi** amb socis suïssos, italians, canadencs i turcs, es va fer sota les bombes: rodats els exteriors de **Teheran**, l'equip va haver de travessar per carretera fins a Turquia, tres dies de viatge, per completar els interiors.

D'aquesta emergència no en queda en pantalla gairebé res, i l'única empremta és la més eloqüent: les cintes de paper adhesiu creuades sobre els vidres, que les famílies enganxen per por que un atac de **Trump** els rebenti les finestres. La guerra no s'esmenta, no se sent, no organitza cap escena; és aquí, en diagonal sobre el vidre d'una cuina, com un costum domèstic més. És exactament el mètode d'**Asgari**, que treballa per sostracció: interiors, cambra quieta, cap música que subratlli, vuitanta-set minuts sense greix.

El que és decisiu passa gairebé sempre fora de camp —una conversa a l'habitació contigua, un telèfon que sona, algú que plora on no veiem—, i aquest fora de camp funciona com el lloc exacte de l'emoció reprimida del protagonista, incapaç de dir allò per què ha vingut. **Misagh Zareh**, l'actor de *La semilla de la higuera sagrada* de **Mohammad Rasoulof**, sosté el film amb una contenció que només fa fallida en microgestos, mentre les visites van component, sense que ell ho adverteixi, el retrat d'una vida que ja no li pertany del tot.

L'objecció és doble i no pas menor. **Asgari** deixa massa vaga la raó concreta de la decisió d'Arash: la repressió explica l'esfondrament, però el film evita esmentar el que va acabar de trencar-lo, i aquesta reticència, que sens dubte protegeix el director dins de l'Iran, deixa el personatge una mica desatès. I l'avenç de la consciència —els vincles entre les persones com l'única llum que encara il·lumina una existència sense sortida aparent— és tan gradual que frega la inèrcia: s'arriba a la conclusió més per acumulació que per descobriment. El títol, caut, ja ho advertia: no la llum, tot just una mica de llum.

Gian Giacomo Stiffoni – elhype.com